

La Rodica Oniga, chiar dacă lumea cade într-un veac împotmolit, tribunalul sorții îi amintește de cerul de odinioară, de toamnele cu nostalgie, incluzând ciclul de viață al nostru, cu parcurgerea anotimpurilor de existență. Mirific, morile de vânt se adapă cu grâu, și eu gândesc la bucuria fanteziei autoarei, că toată taina dumnezeiască, pusă în dospirea pâinii, aduce o simfonie bine orchestrată de vânt în spectacolul vieții, singurul care se joacă fără nici un fel de repetiție.

În versurile sale, toate orologiile în lacrimile zăpezii amintesc de meșterul Manole, pe care eu îl văd ca pe o trimitere la tic-tac-ul din zidirea Anei, aducând tânguire ca pe un cântec de demult, până în secunda când se risipește, și care este, de fapt, elogiul adus jertfei creației. Decorul este împânzit de tristețe profundă, de disperare și priviri bolnave, într-un sacrificiu care devine suprem pentru uitare: ruperea de persoana importantă pe plan sentimental, nu neapărat pentru iubirea tăinuită, ci ca o măsură de protecție egală cu "a nu mai urî".

Întoarcerea nopților și a elegiilor pe înserate nu sunt decât melancolie și durere ca exprimare a sentimentelor complexe, nota predominantă fiind jeluirea ori regretul. Rodica Oniga este poeta la care înțelepciunea unei vieți se impune prin maturitate emoțională și expresivitate în scris, și care poate să se bucure de citirea unui caiet cu amintiri sfinte. Dar cum lacrimile pot fi deopotrivă și de fericire, doresc să citesc un volum de poezie cu evidențierea bucuriei, evidențierea dorului ori iubirii.

Doina Bârcă